

שבועות: מגילת רות

מגילת רות

במגילת רות, אותה קוראים בחג השבועות, באים לידי ביטוי ערכי החג וערכים נוספים:
עבודת אדמה ונתינה - רות באה ללקט חיטה משדהו של בועז וכך מתממש הרעיון חברתי - סוציאלי של חג השבועות: הקשור בעבודת השדה והשארית "לקט, פאה ושכח" לעניים.
קשר אל האדמה - משפחת אלימלך ונעמי יורדים מהארץ בגלל רעב כבד. נעמי ורות חוזרות ומתחברות מחדש לאדמתן, דרך הנישואין עם בועז.
חג מתן תורה - רות המואביה בוחרת להצטרף לעם היהודי. היא מתגיירת ומקבלת על עצמה את התורה שניתנה בסיני.
עשיה של חסד ואהבה - במגילה מובלט יסוד החסד באופנים שונים, החל מהליכת רות עם נעמי אל ארץ לא נודעת וכלה ביחסו של בועז כלפי שתי האלמנות.
סיפור של נשים - מגילת רות, היא מגילה פמיניסטית: הגיבורות הראשיות במגילת רות הן נשים והן סמל לעשייה נשית.

מגילת רות:

פרק א

(א) ויהי בְּיָמֵי שְׁפֹט הַשְּׁפֹטִים וַיְהִי רָעַב בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל אִישׁ מִבֵּית לְחָם יְהוּדָה לָגוּר בְּשָׂדֵי מוֹאָב הוּא וְאִשְׁתּוֹ וּשְׁנֵי בָנָיו: (ב) וְשֵׁם הָאִישׁ אֱלִימֶלֶךְ וְשֵׁם אִשְׁתּוֹ נַעֲמִי וְשֵׁם שְׁנֵי בָנָיו מַחְלוֹן וְכִלְיוֹן אֶפְרַתִּים מִבֵּית לְחָם יְהוּדָה וַיָּבֹאוּ שָׂדֵי מוֹאָב וַיְהִיו שָׁם: (ג) וַיָּמָת אֱלִימֶלֶךְ אִישׁ נַעֲמִי וַתִּשָּׂאָר הִיא וּשְׁנֵי בָנֶיהָ:

(ד) וַיִּשְׂאוּ לָהֶם נָשִׁים מִמּוֹאָבִיּוֹת שֵׁם הָאֶחָת עֵרְפָּה וְשֵׁם הַשֵּׁנִית רֹוֹת וַיֵּשְׁבוּ שָׁם כְּעֶשֶׂר שָׁנִים:

(ה) וַיָּמוּתוּ גַם שְׁנֵיהֶם מַחְלוֹן וְכִלְיוֹן וַתִּשָּׂאָר הָאִשָּׁה מִשְׁנֵי יְלָדֶיהָ וּמְאִישָׁהּ:

(ו) וַתֵּקָם הִיא וְכִלְתִּיָּה וַתֵּשֶׁב מִשְׂדֵי מוֹאָב כִּי שָׁמְעָה בְּשִׂדָּה מוֹאָב כִּי פָקַד יְהוָה אֶת עַמּוֹ לְתֵת לָהֶם לְחָם: (ז) וַתֵּצֵא מִן הַמְּקוֹם אֲשֶׁר הִיְתָה שָׁמָּה וּשְׁתֵּי כִלְתִּיָּה עִמָּה וַתִּלְכְּנָה בְּדָרֶךְ לָשׁוּב אֶל אֶרֶץ יְהוּדָה:

(ח) וַתֵּאמֶר נַעֲמִי לְשְׁתֵּי כִלְתִּיָּה לִכְנֹה שְׁבָנָה אִשָּׁה לְבֵית אִמָּה יַעֲשׂ יְהוָה עִמָּכֶם חֶסֶד כַּאֲשֶׁר עֲשִׂיתֶם עִם הַמֵּתִים וְעַמְדִי: (ט) וַתֵּן יְהוָה לָכֶם וּמִצָּאֵן מְנוּחָה אִשָּׁה בֵּית אִישָׁה וַתִּשְׁק לָהֶן וַתִּשְׂאָנָה קוֹלֹן וַתִּבְכְּיָנָה:

(י) וַתֵּאמְרָנָה לָּהּ כִּי אַתְּ נָשׁוּב לְעַמְּךָ:

(יא) וַתֵּאמֶר נַעֲמִי שְׁבָנָה בְּנָתִי לָמָּה תִּלְכְּנָה עִמִּי הַעוֹד לִי בָנִים בְּמַעַי וְהָיוּ לָכֶם לְאֲנָשִׁים: (יב) שְׁבָנָה בְּנָתִי לִכְנֹה כִּי זָקְנָתִי מִהָיִוֹת לְאִישׁ כִּי אֲמַרְתִּי יֵשׁ לִי תִקְוָה גַם הִיִּיתִי חַלְלָה לְאִישׁ וְגַם יְלָדְתִּי בָנִים:

(יג) הֲלָהֶן תִּשְׁבְּרָנָה עַד אֲשֶׁר יִגְדְּלוּ הֲלָהֶן תִּעַנְנָה לְבִלְתִּי הָיִוֹת לְאִישׁ אֵל בְּנָתִי כִּי מֵרַ לִי מְאֹד מִכֶּם כִּי יִצְאָה בִּי יַד יְהוָה:

(יד) וַתִּשְׁנֶנָּה קוֹלֹן וַתִּבְכְּיָנָה עוֹד וַתִּשְׁק עֵרְפָּה לְחֻמוֹתֶיהָ וְרוֹת דָּבְקָה בָּהּ:

(טו) וַתֵּאמֶר הִנֵּה שָׁבָה יְבַמְתֶּךָ אֶל עַמָּה וְאֶל אֱלֹהֶיהָ שׁוֹבֵי אַחֲרַי יְבַמְתֶּךָ: (טז) וַתֵּאמֶר רֹוֹת אֵל תִּפְגְּעִי בִּי לְעִזְבֶּךָ לָשׁוּב מֵאַחֲרֶיךָ כִּי אֵל אֲשֶׁר תִּלְכִּי אֵלַי וּבְאֲשֶׁר תִּלְיִנִי אֵלָיו עִמָּךְ עִמִּי וְאֱלֹהֶיךָ אֵלֶיךָ:

(יז) בְּאֲשֶׁר תִּמְוֹתֵי אֲמוֹת וְשֵׁם אֶקְבֹּר כֹּה יַעֲשֶׂה יְהוָה לִי וְכֹה יִסִּיף כִּי הַמּוֹת יִפְרִיד בֵּינִי וּבֵינֶךָ:

(יח) וַתִּרְאֵה כִּי מִתְאַמְצָת הִיא לְלָקֵת אֶתְּהָ וַתִּחַדֵּל לְדַבֵּר אֵלֶיהָ:

(יט) וַתִּלְכְּנָה שְׁתֵּיהֶם עַד בְּאֵנָה בֵּית לְחָם וַיְהִי כַּבְּאֵנָה בֵּית לְחָם וַתִּהְיֶה כָּל הָעִיר עֲלֵיהֶן וַתֵּאמְרָנָה הַזֹּאת נַעֲמִי:

(כ) וַתֵּאמֶר אֵלֶיהֶן אֵל תִּקְרָאנָה לִי נַעֲמִי קְרָאנִי לִי מְרָא כִּי הִמֵּר שְׂדֵי לִי מְאֹד:

(כא) אֲנִי מְלֵאָה הַלְכָתִי וְרִיקָם הִשִּׁיבֵנִי יְהוָה לָמָּה תִּקְרָאנָה לִי נַעֲמִי וַיְהִי עֲנָה בִּי וּשְׂדֵי הָרַע לִי:

(כב) וַתֵּשֶׁב נַעֲמִי וְרוֹת הַמּוֹאָבִיָּה כִלְתֶּיהָ עִמָּה הַשְּׂבָה מִשְׂדֵי מוֹאָב וְהָמָּה בָּאוּ בֵּית לְחָם בַּתְּחִלָּת קִצִּיר שְׁעָרִים:

פרק ב

(א) וַיִּלְנַעֲמִי מוֹדַע לְאִישָׁה אִישׁ גְּבוּר חֵיִל מִמְּשַׁפַּחַת אֱלִימֶלֶךְ וּשְׁמוֹ בְּעוֹז:

(ב) וַתֵּאמֶר רֹוֹת הַמּוֹאָבִיָּה אֵל נַעֲמִי אֵלְכָה נָא הַשָּׂדָה וְאֶלְקָטָה בַּשָּׂבָלִים אַחֵר אֲשֶׁר אֲמָצָא חֵן בְּעֵינֶיךָ וַתֵּאמֶר לָהּ לְכִי בָתִּי: (ג) וַתֵּלֶךְ וַתִּבּוֹא וַתִּלְקָט בַּשָּׂדָה אַחֲרֵי הַקִּצְרִים וַיִּקֶּר מִקְרָה חֲלֹקֶת הַשָּׂדָה לְבַעֲזָ אֲשֶׁר מִמְּשַׁפַּחַת אֱלִימֶלֶךְ:

(ד) וַהֲנִיָּה בְּעוֹז בָּא מִבֵּית לְחָם וַיֵּאמֶר לְקוֹצְרִים יְהוָה עִמָּכֶם וַיֵּאמְרוּ לוֹ יְבָרְכֶךָ יְהוָה: (ה) וַיֵּאמֶר בְּעוֹז לְנַעֲרוֹ הַנֶּצֶב עַל הַקּוֹצְרִים לְמִי הַנַּעֲרָה הַזֹּאת: (ו) וַיַּעַן הַנַּעֲרָה הַנֶּצֶב עַל הַקּוֹצְרִים וַיֵּאמֶר נַעֲרָה מוֹאָבִיָּה הִיא הַשְּׂבָה עִם נַעֲמִי מִשְׂדֵה מוֹאָב: (ז) וַתֵּאמֶר אֶלְקָטָה נָא וְאֶסְפְּתִי בְּעֶמְרִים אַחֲרֵי הַקּוֹצְרִים וַתִּבּוֹא וַתַּעֲמוֹד מֵאֵז הַבְּקָר וְעַד עֵתָה זֶה שְׂבִתָּה הַבֵּית מֵעַט:

- (ח) ויאמר בעז אל רות הלוא שמעת בתי אל תלכי ללקט בשדה אחר וגם לא תעבורי מזה וכה תדבקין עם נערתי: (ט) עיניך בשדה אשר יקצרו ונהלכת אחריהן הלוא צויתי את הנערים לבדתי נגדך וצמת והלכת אל הכלים ושתיית מאשר ישאבון הנערים:
- (י) ותפל על פניה ותשתחו ארצה ותאמר אליו מדוע מצאתי חן בעיניך להפירני ואנכי נכריה: (יא) ויען בעז ויאמר לה הגד הגד לי כל אשר עשית את חמותך אחרי מות אישך ותעזבי אביך ואמך וארץ מולדתך ותלכי אל עם אשר לא ידעת תמול שלשום: (יב) ישלם יהנה פעלך ותהי משפחתך שלמה מעם הנה אלהי ישראל אשר באת לחסות תחת כנפיו:
- (יג) ותאמר אמצא חן בעיניך אדני כי נתמתני וכי דברת על לב שפחתך ואנכי לא אהיה כאחת שפחתך:
- (יד) ויאמר לה בעז לעת האכל גשי הלם ואכלת מן הלחם וטבלת פתך בחמץ ותשב מצד הקוצרים ויצבט לה קלי ותאכל ותשבע ותנתר:
- (טו) ותקם ללקט ויצו בעז את נעריו לאמר גם בין העמרים תלקט ולא תכלימוה: (טז) וגם של תשלחו לה מן הצבתים ועזבתם ולקטה ולא תגערו בה: (יז) ותלקט בשדה עד הערב ותחבט את אשר לקטה ויהי כאיפה שערים:
- (יח) ותשא ותבוא העיר ותרא חמותה את אשר לקטה ותוצא ותתן לה את אשר הותרה משבעה:
- (יט) ותאמר לה חמותה איפה לקטת היום ואנה עשית יהי מכירך ברוך ותגד לחמותה את אשר עשתה עמו ותאמר שם האיש אשר עשיתי עמו היום בעז:
- (כ) ותאמר נעמי לכלתה ברוך הוא ליהנה אשר לא עזב חסדו את החיים ואת המתים ותאמר לה נעמי קרוב לנו האיש מגאלנו הוא:
- (כא) ותאמר רות המואביה גם כי אמר אלי עם הנערים אשר לי תדבקין עד אם פלו את כל הקציר אשר לי:
- (כב) ותאמר נעמי אל רות כלתה טוב בתי כי תצאי עם נערותי ולא יפגעו בך בשדה אחר:
- (כג) ותדבק בנערות בעז ללקט עד פלות קציר השערים וקציר החטים ותשב את חמותה:

פרק ג

- (א) ותאמר לה נעמי חמותה בתי הלא אבקש לך מנוח אשר ייטב לך: (ב) ועתה הלא בעז מדעתנו אשר היית את נערותי הנה הוא זרה את גרן השערים הלילה: (ג) ורחצת וסכת ושמת שמלתיך עליך וירדת הגרן אל תנדעי לאיש עד פלותו לאכל ולשתות: (ד) ויהי בשקבו ונדעת את המקום אשר ישפב שם ובאת וגלית מרגלתיו ושכבת והוא יגיד לך את אשר תעשין:
- (ה) ותאמר אליה כל אשר תאמרי אלי אעשה:
- (ו) ותרד הגרן ותעש ככל אשר צויתה חמותה:
- (ז) ויאכל בעז וישת וייטב לבו ויבא לשפב בקצה הערמה ותבא בלט ותגל מרגלתיו ותשפב: (ח) ויהי בחצי הלילה ויחרד האיש וילפת והנה אשה שכבת מרגלתיו: (ט) ויאמר מי את ותאמר אנכי רות אמתך ופרשת כנףך על אמתך כי גאל אתה: (י) ויאמר ברוכה את ליהנה בתי היטבת חסדך האחרון מן הראשון לבדתי לכת אחרי הבחורים אם דל ואם עשיר: (יא) ועתה בתי אל תיראי כל אשר תאמרי אעשה לך כי יודע כל שער עמי כי אשת חיל את: (יב) ועתה כי אמנם כי אם גאל אנכי וגם יש גאל קרוב ממני: (יג) ליני הלילה והנה בבקר אם יגאלך טוב יגאל ואם לא יחפץ לגאלך ויגאלתיך אנכי חי יהנה שכבי עד הבקר:

(יד) ותשכב מרגלותיו עד הבקר ותקם בטרם יכיר איש את רעהו ויאמר אל ינדע כי בָּאָה האִשָּׁה הגֵּרֹן : (טו) ויאמר הָבִי הַמִּטְפַּחַת אֲשֶׁר עָלְךָ וְאֶחָזִי בָּהּ וְתֹאחֲזֵה בָּהּ וְיָמַד שֵׁשׁ שְׁעָרִים וְיָשֶׁת עָלֶיהָ וַיָּבֵא הָעִיר : (טז) וַתְּבֹא אֶל חֲמוּתָהּ וַתֹּאמֶר מִי אַתָּה בְּתִי וַתִּגַּד לָהּ אֵת כָּל אֲשֶׁר עָשָׂה לָּהּ הָאִישׁ : (יז) וַתֹּאמֶר שֵׁשׁ הַשְּׁעָרִים הָאֵלֶּה נָתַן לִי כִּי אָמַר אֵלַי אֵל תְּבֹאֵי רִיקִם אֶל חֲמוּתָהּ : (יח) וַתֹּאמֶר שְׁבִי בְּתִי עַד אֲשֶׁר תִּדְעִין אִיךָ יִפֹּל דָּבָר כִּי לֹא יִשְׁקֹט הָאִישׁ כִּי אִם כָּלָה הַדָּבָר הַיּוֹם :

פרק ד

(א) ובעז עֲלָה הַשַּׁעַר וַיִּשָּׁב שָׁם וְהָיָה הַגָּאֵל עֹבֵר אֲשֶׁר דָּבָר בַּעֲז וַיֹּאמֶר סוּרָה שְׂבָה פֹּה פְּלָנִי אֶלְמָנִי וַיִּסַּר וַיִּשָּׁב : (ב) וַיִּקַּח עֲשָׂרָה אַנְשִׁים מִזְקָנֵי הָעִיר וַיֹּאמֶר שְׂבוּ פֹה וַיִּשְׂבוּ : (ג) וַיֹּאמֶר לְגָאֵל חֲלֻקַת הַשְּׂדֵה אֲשֶׁר לְאַחֵינוּ לְאַלְיִמְךָ מְכָרָה נַעֲמִי הַשְּׂבָה מִשְׂדֵה מוֹאָב : (ד) וַאֲנִי אֲמַרְתִּי אֲגַלָּה אֲזַנְךָ לְאִמֵּר קִנְיָה נִגְדַּד הַיִּשְׂבִּים וְנִגְדַּד זְקָנֵי עַמִּי אִם תִּגָּאֵל גָּאֵל וְאִם לֹא יִגָּאֵל הַגִּידָה לִּי וְאִדְעָה כִּי אִין זֹוִלְתָּהּ לְגָאֹוֶל וְאַנְכִי אֲחַרֶיךָ וַיֹּאמֶר אֲנֹכִי אֲגָאֵל :

(ה) וַיֹּאמֶר בַּעֲז בְּיוֹם קִנְוֹתָהּ הַשְּׂדֵה מִיַּד נַעֲמִי וַיִּמָּאת רוּת הַמּוֹאָבִיָּה אֲשֶׁת הַמַּת קִנְיָתָהּ לְהַקִּים שָׁם הַמַּת עַל נַחְלָתוֹ :

(ו) וַיֹּאמֶר הַגָּאֵל לֹא אוֹכַל לְגָאֵל לִי כִּי אֲשֻׁחִית אֶת נַחְלָתִי גָאֵל לָךְ אֶתָּה אֶת גָּאֵלְתִּי כִּי לֹא אוֹכַל לְגָאֵל : (ז) וְזֹאת לְפָנַי בְּיִשְׂרָאֵל עַל הַגָּאוּלָּה וְעַל הַתְּמוּנָה לְקַיֵּם כָּל דְּבָר שְׁלֹף אִישׁ נַעֲלוּ וְנָתַן לְרַעְיוֹ וְזֹאת הַתְּעוּדָה בְּיִשְׂרָאֵל : (ח) וַיֹּאמֶר הַגָּאֵל לְבַעֲז קִנְיָה לָךְ וַיִּשְׁלַף נַעֲלוֹ :

(ט) וַיֹּאמֶר בַּעֲז לְזָקָנִים וְכָל הָעַם עָדִים אֲתֵם הַיּוֹם כִּי קִנְיָתִי אֶת כָּל אֲשֶׁר לְאַלְיִמְךָ וְאֶת כָּל אֲשֶׁר לְכָלִּיּוֹן וּמַחְלוֹן מִיַּד נַעֲמִי : (י) וְגַם אֶת רוּת הַמּוֹאָבִיָּה אֲשֶׁת מַחְלוֹן קִנְיָתִי לִי לְאִשָּׁה לְהַקִּים שָׁם הַמַּת עַל נַחְלָתוֹ וְלֹא יִכָּרֵת שָׁם הַמַּת מֵעַם אֲחֵיו וּמִשְׁעַר מְקוֹמוֹ עָדִים אֲתֵם הַיּוֹם : (יא) וַיֹּאמְרוּ כָּל הָעַם אֲשֶׁר בַּשַּׁעַר וְהַזְקָנִים עָדִים יִתְּנוּ יְהוָה אֶת הָאִשָּׁה הַבָּאָה אֶל בֵּיתְךָ כְּרַחֵל וְכַלְאָה אֲשֶׁר בָּנוּ שְׁתֵּייהֶם אֶת בֵּית יִשְׂרָאֵל וַעֲשֵׂה חֵיל בְּאַפְרָתָה וַיִּקְרָא שָׁם בְּבֵית לְחָם :

(יב) וַיְהִי בְּיַתֵּד כְּבֵית פְּרָצַי אֲשֶׁר לְדָהּ תִּמְרָה לִיהוּדָה מִן הַזֶּרַע אֲשֶׁר יִתְּנוּ יְהוָה לָךְ מִן הַנְּעִרָה הַזֹּאת :

(יג) וַיִּקַּח בַּעֲז אֶת רוּת וַתְּהִי לוֹ לְאִשָּׁה וַיָּבֵא אֵלֶיהָ וַיִּתְּנוּ יְהוָה לָהּ הַרְבִּיּוֹן וַתֵּלֶד בֵּן :

(יד) וַתֹּאמְרָנָה הַנְּשִׁים אֶל נַעֲמִי בְרוּךְ יְהוָה אֲשֶׁר לֹא הִשְׁבִּית לָךְ גָּאֵל הַיּוֹם וַיִּקְרָא שְׁמוֹ בְּיִשְׂרָאֵל :

(טו) וְהָיָה לָךְ לְמַשִּׁיב נֶפֶשׁ וּלְכַלְכֵּל אֶת שִׁבְתְּךָ כִּי כָלְתָהּ אֲשֶׁר אָהַבְתָּהּ וְלָדְתָהּ אֲשֶׁר הִיא טוֹבָה לָךְ מִשְׁבַּעַה בָּנִים : (טז) וַתִּקַּח נַעֲמִי אֶת הַיֶּלֶד וַתִּשְׁתַּחֲוֶהוּ בְּחִיקָה וַתְּהִי לוֹ לְאִמָּנֶת : (יז) וַתִּקְרָאנָה לוֹ הַשְּׂכָנוֹת שָׁם לְאִמֵּר יֶלֶד בֵּן לְנַעֲמִי וַתִּקְרָאנָה שְׁמוֹ עוֹבֵד הוּא אָבִי יְשִׁי אָבִי דָּוִד :

(יח) וְאֵלֶּה תּוֹלְדוֹת פְּרָצַי פְּרָצַי הוֹלִיד אֶת חֲצֵרוֹן :

(יט) וְחֲצֵרוֹן הוֹלִיד אֶת רָם וְרָם הוֹלִיד אֶת עַמִּינָדָב :

(כ) וְעַמִּינָדָב הוֹלִיד אֶת נַחֲשׁוֹן וְנַחֲשׁוֹן הוֹלִיד אֶת שְׁלֹמֹה :

(כא) וְשְׁלֹמֹן הוֹלִיד אֶת בַּעֲז וּבַעֲז הוֹלִיד אֶת עוֹבֵד :

(כב) וְעוֹבֵד הוֹלִיד אֶת יְשִׁי וַיִּשִׁי הוֹלִיד אֶת דָּוִד :

רות, ערפה ונעמי – בחירות של נשים

♦ מדרש רות רבה, פרשה ב פסקה ט
"שם האחת ערפה" - שהפכה עורף לחמותה,
"ושם השנית רות" - שראתה בדברי חמותה.

♦ תלמוד בבלי מסכת סוטה דף מב/ב
"את ארבעת אלה ילדו להרפה בנת, ויפלו ביד דוד וביד עבדיו" (שמואל ב, כא, כב) –
מי הם?
אמר רב חסדא: סף ומדון, גלית וישבי בנב.
"ויפלו ביד דוד וביד עבדיו", כמו שכתוב: "ותשק ערפה לחמותה ורות דבקה בה".
אמר רבי יצחק: אמר הקדוש ברוך הוא: יבואו בני הנשוקה ויפלו ביד בני הדבוקה.

♦ מדרש רות רבה, פרשה ב פסקה כא
"ותשק ערפה לחמותה". כל נשיקה של תיפלות, חוץ חוץ משלוש: נשיקה של גדולה
ונשיקה של פרקים ונשיקה של פרישות. ...
של פרישות - שנאמר "ותשק ערפה לחמותה".

1. קראו את פרק א' במגילת רות. רשמו את תכונותיהן של: נעמי, רות וערפה ע"פ הטקסט.
אילו נשים הן? מה מוביל אותן בבחירותיהן? עם מי אתם מזדהים?
2. קראו את המדרשים על רות וערפה (מדרשי חז"ל ומדרשי שירה) – מה הם מוסיפים על
דמויותיהן? עם מי אתם מזדהים עכשיו?

עֲרֵפָה

בְּחִבָּקָה חֲמוּתָהּ, מַעֲבֵרוּ שֶׁל כְּתָף
תִּחַזֵּה הַרְרֵי מוֹלְדֶתָהּ בְּעֵין-זֶהֶר,
אֶת צְעִיף הָאֲדִים הַכָּחַל הַעוֹטֵף
הַבְּקָעָה, בָּהּ שׁוֹכֵן בֵּית אִמָּה, גֵּן הַנֶּעֱר.

לֹא דִמְעָה בְּעֵינֶיהָ, צַל-גִּוּוֹן לֹא תִדַע
בְּנִשְׁקָה הָאֲחוֹת הַעֲטִיָּה טָרָם לְכַת;
בְּמַגֵּעַ אַחֲרוֹן זֶה, גַּם בְּרַכַּת הַפְּרָדָה
לְאֶלְמוֹן אִזּוֹ תִתֵּן, לְיָמִים בְּשִׁלְכָת.

עִם קִצּוֹ שֶׁל מַחְלוֹן הוּן לֹא בָּא עוֹד הַקָּץ
עַל הַמְדַת-נְעוּרִים סוֹעֶרָה וְזוֹהֶרֶת.
פֶּה אֲדַמַּת גְּדוּלָּה, אֲבִיבָה בָּהּ הַנֶּץ,
אִיךָ תוֹכֵל וְתַכֶּה שְׂרָשִׁים בְּאַחֲרֵת?

שׁוֹב תִּשׁוּב אֶל פְּלָגֵי-הַיְלָדוֹת הַקְּלִים,
אֶל כְּרַמֵּי-הַמְּחוּלוֹת, מְקוֹם-שֶׁם כְּמַבּוּעַ
רִגְוֹ בָּהּ דְּמָה לְלֹא סֹד וְכִבְלִים.
כְּלִינֹת אֶהְבִּים חֲדָשִׁים יְלִוֶיהָ.

לְרַצֵּד אִךְ נוֹצְרָה פֶּה מְצִיץ אֵלַי צִיץ
וְלִנְעֵר אֲבָקוֹת-פֹּז, לְתֵת וְלִקְחֹת.
הִיא - הַלֵּב לֹא כָּאֵב, אֶל תְּהוֹמוֹ לֹא יְצִיץ,
מוֹל גְּבַעוֹת-הַמְּחֹר אֲבָרְתָהּ כְּבָר נִמְתַּחֲת.

שמואל בס, מתוך "נשים במקרא"

רוֹת הַמוֹאֲבִיָּה יְדַעָה הַכֹּל עַל חֲטָה וְשָׂדוֹת חֲטָה
עַל עֵינַיִם גְּדוּלוֹת בְּאֶהְבָּה וְעַל שִׁלְף זֶהֶב אַחַר הַקְּצִיר.
וְנִעְמִי שְׂאֲמָרָה, אֲנִי מְלֵאָה הַלְכָתִי וְרִיקָם הִשִּׁיבֵנִי
אֲדַנִּי, יְדַעָה הַכֹּל עַל תִּהְלִיף הַרִיק וְהַמְּלָא
עַל בְּנִיָּה שְׁמֵתוֹ וְעַל אֲנֻקַּת רַחֵם מְתוֹרֵקוֹן
כְּמוֹ אֲקוֹרְדִיוֹן שְׁעוֹשָׂה מְנַגֵּינָה מִן הַמְּלָא וְהַרִיק.

יהודה עמיחי, מתוך "פתוח סגור פתוח"

